

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U SPLITU

Gundulićeva 29A
Split

Poslovni broj: KZ-203/2018-5
486 89

OPĆINSKI SUD U SPLITU

- primijeno -
neposredno - poštom

04. 05. 2018

obično-preporučeno na pošti
dana _____ sa _____
u primj. _____ sa _____ priloga
pristojba _____ kuna.

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Splitu, u vijeću sastavljenom od sudaca ovog suda Spomenke Tonković, kao predsjednice vijeća te Marice Šćepanović i Bruna Kleina, kao članova vijeća, uz sudjelovanje sudske savjetnice Sonje Čule, kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv okrivljenika Želimira Kodrića i dr., zbog kaznenog djela iz članka 292. stavak 2. u vezi sa stavkom 1. podstavak 6 i u vezi sa člankom 37. stavak 1. Kaznenog zakona – („Narodne novine“ br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03 – odluka Ustavnog suda, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, 152/08, 57/11, 125/11 i 143/12 – dalje u tekstu: KZ/97), odlučujući o žalbi državnog odvjetnika podnesenoj protiv presude Općinskog suda u Splitu broj K-344/15 od 12. lipnja 2017., u sjednici održanoj 17. travnja 2018.,

presudio je

Odbija se žalba državnog odvjetnika kao neosnovana te se potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom su na temelju članka 453. točka 3. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ br. 152/08, 76/09, 80/11, 91/12 – odluka Ustavnog suda, 143/12, 56/13, 145/13 i 152/14 - dalje u tekstu: ZKP/08) prvookrivljenik Želimir Kodrić, drugookrivljenik Kajo Gizdić i trećeokrivljena Ranka Gotovac oslobođeni od optužbe za kazneno djelo iz članka 292. stavak 2. u vezi sa stavkom 1. podstavak 6., a prvookrivljenik Želimir Kodrić i u vezi sa člankom 37. stavak 1. KZ/97.

Po članku 149. ZKP/08 odlučeno je da troškovi kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava.

Protiv navedene presude žalbu je podnio državni odvjetnik zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja s prijedlogom da se presuda suda prvog stupnja ukine i predmet vrati tom sudu na ponovno odlučivanje, odnosno da se pobijana presuda preinači na način da se okrivljenike osudi za kaznena djela koja im se stavljaju na teret i to na kazne zatvora te da se

oštećeniku trgovačkom društvu "Voljak" d.d. Solin dosudi imovinsko pravni zahtjev i da se okrivljenike obveže na podmirivanje troškova kaznenog postupka.

Odgovore na žalbu državnog odvjetnika podnijeli su prvookrivljenik Želimir Kodrić po branitelju Branku Čuturi, odvjetniku u Odvjetničkom društvu "Lubina i Čutura" j.t.d iz Splita i drugookrivljenik Kajo Gizdić po branitelju Matku Čeliću, odvjetniku iz Splita, s prijedlogom da se žalba državnog odvjetnika odbije kao neosnovana i potvrdi presuda suda prvog stupnja.

Spis je u suglasju sa člankom 474. stavak 1. ZKP/08 dostavljen Županijskom državnom odvjetništvu u Splitu, koje ga je vratilo ovom sudu.

Žalba državnog odvjetnika nije osnovana.

Ispitujući presudu suda prvog stupnja povodom žalbe državnog odvjetnika ovaj sud nije našao da bi bila počinjena neka od bitnih povreda odredaba kaznenog postupka ili povreda kaznenog zakona na koje sud pazi po službenoj dužnosti, u smislu članka 476. stavak 1. točka 1. ZKP/08.

U žalbi se ističe da je sud pobijanu presudu donio smatrajući da nije dokazano da bi okrivljenici počinili kaznena djela koja im se izmijenjenom optužnicom stavljaju na teret, ali da iz provedenog dokaznog postupka proizlazi suprotno. U odnosu na račun, koji je trgovačko društvo "Samoborka" d.d. Samobor ispostavilo trgovačkom društvu "Voljak" d.d. Solin broj 6046 za stroj za izradu betonske galanterije na iznos od ukupno 1.715.320,00 kuna s PDV-om da je potrebno istaknuti da iz knjigovodstveno-financijskog vještačenja, sačinjenog tijekom istrage, proizlazi da u poslovnim knjigama trgovačkog društva "Samoborka" d.d. od 27. ožujka 2002. godine nisu bila evidentirana potraživanja tog društva prema trgovačkom društvu "Voljak" d.d. Solin po osnovi najma predmetnog stroja, što je sukladno tada važećim propisima trebalo biti učinjeno za svaki mjesec najma. Osim toga da su i okrivljenici Kajo Gizdić i Ranka Gotovac naveli da nisu htjeli potpisati račun za najam stroja, što su ipak učinili jer da se u suprotnom račun ne bi mogao knjižiti u poslovnim knjigama trgovačkog društva "Voljak" d.d. Solin. Pregledom knjiga trgovačkog društva "Samoborka" d.d. da je utvrđeno da je to društvo stroj nabavilo 1. siječnja 1991. za iznos od 834.182,11 kuna i da je vrijednost istog do 27. ožujka 2002. godine, kada je prodan trgovačkom društvu "Voljak" d.d. iznosila 0, jer da je stroj bio potpuno otpisan – amortiziran. Međutim, da bi iz vještačenja provedenog po stalnom sudskom vještaku Vinku Ugrini, proizlazilo da bi vrijednost stroja, pod uvjetom da je bio ispravan i s atestima iznosila 299.590,67 kuna ili 39.330,37 EUR-a do kojeg iznosa je vještak došao na temelju tehničkih tablica o amortizaciji strojeva, koje objavljuju osiguravajuća društva i temelje se na podacima utvrđenim po vještacima strojarske struke. Iz iskaza imenovanog vještaka da proizlazi da se puni kapacitet stroja nije mogao koristiti, jer u trgovačkom društvu "Voljak" d.d. nije bilo potrebe za proizvodima, koje je isti mogao proizvoditi pa bi cijena koju je vještak naveo u iznosu od 299.590,67 kuna bila realna vrijednost stroja. Tome u prilog da idu i drugi dokazi i to iskazi svjedoka Branka Škorića, Miroslava Karamatića i Josipa Markova te iskaz okrivljenice Ranke Gotovac, koja je također navela da stroj neko vrijeme nije radio te da se često kvario, a iz čega da proizlazi da stroj nije bio u funkciji. Vještak Vinko Ugrina da je utvrdio da je stroj atestiran tek 8. prosinca 2004., a da iz iskaza okrivljenice Ranke Gotovac, kojeg je dala tijekom istrage proizlazi da stroj nije bio atestiran kad je zaprimljen, a da bi to prema knjigovodstvenom vještačenju bilo u ožujku 1999., kada su sačinjene otpremnice i prijevoznica. U svakom slučaju da je nesporno da stroj nije vrijedio 1.140.000,00 kuna, kada je kupljen, a kako je to navedeno u računu broj 6406 od 27. ožujka 2002. godine. Osim toga, da iz navedenog računa ne proizlazi da

488 P

je stroj prodan s kalupima, koji su bili velike vrijednosti. Dakle, da iz rezultata dokaznog postupka proizlazi da je prvookrivljenik Želimir Kodrić u ime trgovačkog društva "Samoborka" d.d. Samobor ispostavio račun broj 6406, a da su okrivljenici Kajo Gizdić i Ranka Gotovac potpisima odobrili knjiženje i plaćanje istog znajući da vrijednost stroja navedena u računu nije realna i da nije postojao najam za taj stroj.

Suprotno navodima žalbe, sud prvog stupnja je polazeći od rezultata dokaznog postupka pravilno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice i za svoja činjenična utvrđenja i zaključke dao valjane i logične razloge, koje je u cijelosti prihvatio ovaj sud.

Iz dokumentacije priložene spisu te rezultata knjigovodstveno-financijskog vještačenja proizlazi da je trgovačko društvo "Samoborka" d.d. stroj za izradu betonske galanterije nabavilo 1. siječnja 1991. godine za iznos od 834.182,11 kuna, da je stroj u studenom 1999. dovezen u tvrtku "Voljak" d.d. Solin, a da je trgovačko društvo "Samoborka" d.d. 27. ožujka 2002. godine ispostavilo račun za kupnju navedenog stroja broj 6046 na ukupan iznos od 1.715.320,00 kuna, s time što bi se iznos od 1.140.000,00 kuna odnosio na vrijednost stroja, iznos od 266.000,00 kuna na najamninu, a preostali iznos na PDV.

Prvookrivljenik Želimir Kodrić je u iskazu naveo da je navedeni stroj bio ispravan, da je imao atest koji se izdaje svake dvije godine, da su na stroju redovito mijenjani dijelovi i da je uredno održavan te da je iskazana vrijednost o 1.140.000,00 kuna bila realna. Osim toga, da se iznos dogovorene najamnine odnosi na razdoblje od 1999. do 26. ožujka 2002. godine. U razdoblju od kupovine do predaje stroja trgovačkom društvu "Voljak" d.d. Solin da su vršene mnoge investicije u odnosu na sporni stroj, a da su sastavni dio tog postrojenja bili i kalupi.

Drugookrivljenik Kajo Gizdić i trećeokrivljena Ranka Gotovac priznaju da su svojim potpisima ovjerali račun na ukupan iznos od 1.715.320,00 kuna te da su naložili i plaćanje tog računa i to u svojstvu članova uprave "Voljak" d.d. i to za kupnju, ali ne za najam stroja. Trećeokrivljena Ranka Gotovac je u iskazu posebice naglasila da su je kolege tehničke struke uvjerile da taj stroj stvarno i vrijedi 1.140.000,00 kuna bez PDV-a.

Knjigovodstveno-financijskim vještačenjem provedenim po vještakinji Matiji Trogrlić utvrđeno je da je račun broj 6046 na iznos 1.715.320,00 kuna plaćen u sklopu kompenzacije od 2. lipnja 2004. na iznos od 3.993.896,44 kune.

Nesporno je da je u inkriminirano vrijeme trgovačko društvo "Samoborka" d.d. bilo većinski vlasnik "Voljak" d.d. i da su se međusobna potraživanja većim dijelom rješavala kompenzacijama te da se svi njihovi dogovori nisu evidentirali u poslovnoj dokumentaciji te da ni najam spornog stroja nije bio evidentiran. U otpremnici broj 0007 (list 19. spisa) od 6. ožujka 1999. godine, navedeno je da se isporučuje stroj za izradu opločnika te 10 regala za palete, kao kupac je naveden "Voljak" d.d., a kao način plaćanja da je navedeno "unutar firme". Prijevoznica broj 7/3 nosi datum 8. ožujka 1999. (list 20. spisa).

Dakle, iz navedenog proizlazi da je sporni stroj doista odvezen u Solin, u trgovačko društvo "Voljak" 8. ožujka 1999. godine, time što je račun za sporni stroj ispostavljen 27. ožujka 2002. godine, a plaćen je kompenzacijom u lipnju 2004. godine.

Navedene okolnosti suprotno navodima žalbe upućuju na zaključak da je stroj, bez obzira što nije u poslovnoj dokumentaciji pronađen ugovor o najmu stroja bio isporučen

trgovačkom društvu "Voljak" d.d. te da je bio u najmu do ispostavljanja računa za prodaju stroja, u ožujku 2002. godine, dakle, u razdoblju od 1999. do 2002.

Osim toga, logičan je zaključak suda prvog stupnja da su u sklopu cijene spornog stroja bili uračunati i kalupi za izradu galanterije, odnosno da je logično da su isti došli zajedno sa strojem, jer se isti prema nalazu i mišljenju vještaka bez prepravki ne bi mogli koristiti na drugim strojevima. Stoga je sud polazeći od nalaza i mišljenja vještaka Vinka Ugrina da bi vrijednost kalupa iznad deset godina starosti bila realna u iznosu od 25.000 EUR-a po komadu, a da mu je poznato da su tri kalupa prodana u stečajnom postupku za iznos od 73.700,00 kuna, ispravno zaključio da vrijednost tih kalupa uz isporučeni stroj opravdava visoku cijenu tog stroja.

Osim toga, vještačenjem je utvrđeno da je kao nabavna vrijednost stroja knjiženi iznos od 739.694,20 kuna te da su evidentirana dodatna ulaganja u iznosu od 47.416,30 kuna i 50.071,61 kunu, a naknadno je utvrđeno da je na temelju priložene kartice "inventarni broj 200108 kalupi za opločnike za Omag" po računu 6046 evidentirano "Pro 6046-186.078,99 kuna" pa je na osnovu navedenih rezultata vještačenja i gore istaknutih činjenica u odnosu na kalupe za sporni stroj i dodatna ulaganja u isti, sud prvog stupnja pravilno zaključio da je cijena stroja od 1.140.000,00 kuna bila u cijelosti realna.

Dakle, po ocjeni ovog suda drugog stupnja, zaključci suda prvog stupnja su potpuno logični dok se u žalbi daje subjektivna ocjena dokaza, koja se razlikuje od ocjene suda prvog stupnja i kojom se nastoji ukazati da su okrivljenici postupili na inkriminirani način, odnosno, da su postupali u nakani da trgovačkom društvu "Samoborka" d.d. pribave nepripadnu materijalnu dobit u velikom iznosu.

Budući da je ovaj sud utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih se presuda suda prvog stupnja pobija, kao ni povrede zakona iz članka 476. stavak 1. ZKP/08, odlučeno je kao u izreci presude ovog suda drugog stupnja, u suglasju sa člankom 482. ZKP/08.

U Splitu, 17. travnja 2018.

ZAPISNIČARKA:

SONJA ČULE, v.r.

PREDSJEDNICA VIJEĆA:

SPOMENKA TONKOVIĆ, v.r.

Za točnost opravka – ovlaštjeni službenik
Sonja Kolinčević

